

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Udrag fra Æbelø

Citation: Michaëlis, Sophus: "Æbelø", i Michaëlis, Sophus: *Æbelø*, 1895, s. 84. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_04-shoot-idm139805118142000/facsimile.pdf (tilgået 22. september 2021)

Anvendt udgave: Æbelø

beskinnede Ansigt. Hendes Hoved virrede gendende frem og tilbage. Alle Linier om Mund og Øjne vibrerede ud og ind og ud i en voldsom Graad. Laagene blev med eet røde, Kinderne blussede under Graadens blaaligt gysende Skybrud, der skyllede frem af usynlige Kilder. Hun græd og græd, rædselsslagen over denne Opvaagnen i et Kælderhul, ind i hvis klamme Fugtnat hun saa, mens hendes Voldsmands Ansigt luede solstærkt foran hende, uden at forstaa eller samle noget af alt, hvad der var gaaet for sig.

Hun hulkede i en ustandselig Graad, der lød som en dyb, dyb Stønnen. Og hun blev ved at hulke, selv da hendes Fader stængede fra Døren og steg ned i Kælderen med sine Hunde, der labbede snusende frem for straks efter at vende tilbage til Kødet paa Trinnene.

Sølver havde uden at vide sine levende Raad bøjet sig ned over Gros Haand og kysset den.

»Har du gjort min Datter Tort, lille Junker, har du været hende for nær, skal ingen Straf være dig for stræng!« hvinede Sten, for frem til sin Datter og sluttede hende i sine Arme med en saadan Voldsomhed, at Baretten gled af hans Hoved og blottede det sorte Bind,

der over det ene Øje var knyttet op om det graasprængte Haar.

»Gro, lille Sikken, lille stærke Gro, blev du ræd, blev du skræmt? Er der handlet ilde med dig? Gro, lille Gro, har jeg ikke troet dig stærk — græd nu ikke! græd nu ikke! — har jeg ikke troet dig stærk nok til at knække denne bitte Karl og lære ham Høvished paa en Nat?»

»Forbandede . . . « hvædede han Sølvér i Ansigtet. »Har du rørt hende, skal du aldrig komme til at røre dig mere. Svar, har du rørt hende? har du rørt hende, svar!»

Sølvér stod forsvarsløs overfor dette skummende Raseri. De to Hunde havde forladt Kødresterne paa Trappen og stod nu paa hver Side af deres Herre og peb og gøede omkap med ham.

»Svar, har du rørt hende?»

Da skød en vild Lyst til Hævn op i Sølvér: Hvorfor ikke? Det havde været hans Livsfjendes Mening at fornedre ham og vise hans Afmagt overfor den Kvinde, han attraaede. Nu troede den Gamle at være fangen i sin egen Snare. Gro græd ustandseligt. Alt var for Sølvér og hans Hævn. Hvorfor ikke lade Sten tro, at hans frygtelige Mistanke havde Grund?